

MISJONS RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

15. MARS 1931

3. ÅRGANG

NUMMER 6.

Bed om vekkelse!

For mange århundreder siden kom der til byen Troas en nidkjær Jesu Kristi tjener. Der fikk han en natt et syn: en mann stod for ham og sa. «Kom over til Makedonien og hjelp oss!» Det var et ubetinget kall, som krevde en øyeblikkelig lydighet, og det blev innledningen til et nytt kapittel i evangeliets historie, ti derved fikk Europa det velsignede budskap om frelse og forløsning å høre.

Også i våre dager lyder der til Guds folk et inntrengende rop om hjelp fra de store skarer, der er nedstøtt i syndens og vantrøns mørke, bedrøgt av sjelefiendens blennverk. Hos tusener av menn og kvinner er der våknet en dyp lengsel etter evangeliets frelse og fred, efter Guds tilgivende nåde og frigjørende kraft. De sukker under syndens og selvtvils byrder og lenker, trettede av verdens tomme gleder (Rom. 8, 22, 19). O, måtte Guds menighet overalt våkne op til å høre dette sukk fra skarene! Måtte det lyde i hvert Guds barns øren: «Kom over og hjelp oss!» som et kall til dypere enn noen sinne før å ydmyke sig for Herrens ansikt, innvie og hellige sig fullere til hans tjeneste. Så at kreftene forenes, det innbyrdes samfund styrkes; Golgata-Anden gjenopplives, og Guds menighet blir en levende makt, der bærer frelsens underfulle budskap ut til de fortapte sjeler!

Til denne tjeneste behøves der mennesker som er brennende i ånden, behersket av Kristus, ti

Arbeidet i Syd-Amerika.

Embarcacion F. C. C. N. A.
26. januar 1931.
Hilsen i Jesu navn.

Herren er god mot oss så vi kan si vi er forholdsvis ganske friske. Om dog just ikke alle synes å gå frem i krefter. De fleste er plaget av maveenda efter tyfoid-feberne som raset. Vi har hatt en voldsom varme her dette år. rent ut over det almindelige. Ja, det var et syn å se sommertiden her. Man kunde stå og tale med folk som nettop hadde skiftet klær, og efter en halv times forløp kunde de se ut just som en dåpskandidat eller noen som var kommet op av

vannet. Ja, det var en fryktelig varme, og et forunderlig trykk i luften, som jeg tillegger noen atmosfæriske fenomener, eller muligens gassarter også, som utvikles ved varmen.

Det kunde ha vært godt å kommet tilfjells, men det blir nok bare med tanken på den friske luft.

Det som hindrer oss er først og fremst selve arbeidet, da vi har ondt for å bryte av. Indianerne kommer mannsterkt til møtene og man vil nødig gi op med undervisingen i ordet og opsynet med dem så lenge man synes at

en kan ta et steg frem. Møtene er godt besøkte og interessens stor. Bønn høres fra mange, ja så mange at man synes det blir helst for meget mange ganger, men man burde jo gledes ved den trang som der finnes i å løfte sin røst i bønn til Gud. Ordet om forløsning har slått røtter i deres hjerter, nådens frigjørende evangelium. Vi nøder ikke noe annet enn Jesu frie evangelium på dem. Gud gir jo veksten til sin gode utsed.

Broderlig hilsen

Birger N. Johnsen.

Vær også I rede!

Når Jesus uttalte de ord som står anført i Matt. 24, 42—44, så var det hans mening at vi skulde være rede og ikke sovne. Når vi ser alt det som hender om dagen, så kanske du kommer til å tenke nærmere over hvad Jesus mener med å berede sig. Når du leser avisene og har Bibelen ved din side, så ser du Skriftens ord opfyllt. Barn skal forråde sine foreldre, eller omvendt. Vi hører om mord, uroligheter, jordskjelv o.s.v. Er ikke alt dette et tidens tegn? — Ja, sier du, slik har det vært før også. — Nu vel, sov da videre! A, hvilket ansvar vi som troende har.

Jeg kom til å tenke på en søster som for nogen år siden bad mig være med å besøke en syk, fattig kvinne, som hadde to små barn. Hun var oppgitt av legene. Jeg rådslog mig ikke med kjød og blod eller så til mig selv: du blir smittet, hvis du går dit. Nei, jeg bad innerlig til Gud om bistand på veien og bad Jesus å frelse denne sjel. I Es. 53 leser vi, at i hans sår har vi fått lægedom. Du og jeg. Er det ikke sant? Og så frykter du som kanskje er en evangelist, å besøke syke av frykt for smitte?

Vi besøkte den syke. Det var et lofrum som ikke kunne kalles værelse. Det var ingen gardiner for vinduet. Inventaret bestod av etpar brukte stoler, et lite bord (Forts. 4. side).

(K—n.)

Et utmerket redningsarbeide.

På Michigansjøen, like ut for stranden ved byen Evanston. En av forstedene til Chicago, forliste for flere år siden et skib — «Lady Elgin».

Folk i Evanston samlet sig på stranden, studentene ved meto-distenes college der i byen var der også, og blandt dem var der to brødre fra Iowa. Den ene av disse — Ed Spencer, var en berømt svømmer. Han kastet av sig alle overflødige klær, bandt et taug om brystet på sig, og kaste sig i sjøen. Han svømte ut til vraket, grep en av de som holdt på å drukne, og gav ordre til å bli trukket iland. Slik holdt han på til han hadde fått iland den åttende, den niende, den tiende. Da var han aldeles utmattet. Han kom sig bort til en ild de hadde gjort op, og der stod han skjelvende og blåfrossen den kolde, stormende morgen — det var såvidt han kunde stå. Han vender sig og ser ut over Michigansjøen, og der i det fjerne ser han menn og kvinner som ennå kjemper i vannet.

«Gutter, jeg går igjen,» sa han. De forsøkte å overtale ham, og mente det var som å begi sig ut igjen. Men han svarte:

«De holder på å drukne og jeg vil iallfall prøve å redde dem.» De forsøkte ennå å holde ham tilbake fra forsøket, men med et: «Jo, jeg vil,» hoppet han atter ut i vannet og kjempet sig mot bølgenes. Han fikk tak i en mann som holdt på å gå under, og fikk ham berget iland. Atter og atter gikk han utover, så ikke bare den ellevte blev reddet, men også den tolvte, den trettende, den fjortende og den femtende. De trakk ham derpå iland gjennom brenningene. Det var såvidt han kom bort til ilden, og der stod han og forsøkte å få noe varme i sin skjelvende kropp. Det så ut som han var dødsens.

Så vendte han sig bort fra ilden og så utover sjøen. Langt der borte — i nærheten av en øde, ser han en tønnerstokk. Hans skarpe øine ser en manns

hode over stokken. Han speider igjen, og opdager nu en kvinnes hode ved siden av mannens. A drive rundt den odden, visste han var den visse død. Han vil gå igjen. De forsøker forgjæves å overtale ham.

«Jeg vil ihvertfall forsøke,» sier han og svømmer med møie henimot tømmerstokken. Han når den, griper om den med hendene, og ved å opby sine siste krefter får han den i sikkerhet på den rette side av odden. De trekker ham iland. Kjærlige hender løfter ham op fra stranden og bærer ham til hans værelse i collegebygningen. Hans bror, William, blir hos ham for å våke over ham, for han er begynt å fantasere og bli forvirret i sinnet. Som William Spencer sitter og ser inn i kaminilden, merker han plutselig at noen rører ved hans skulder. Der står Ed og ser ham vemodig inn i ansiktet.

— Hvad er det Ed?

— William, gjorde jeg mitt beste?

— Å ja Ed, du reddet sytten.

— Jeg vet det, jeg vet det, men jeg var bange at jeg ikke gjorde mitt allerbeste.

Hans bror fikk ham iseng igjen, men hans tanker kretset stadig

om alle de som tross hans taperhet den dag sank i sin våte grav.

William satt hos ham natten igjennem for å berolige ham i hans fantasier.

— Ed, sa han — du reddet sytten.

— Jeg vet det, William, jeg vet det; men å, om jeg bare kunde ha reddet én til.

— — —

Den beretning som jeg her har gjengitt (adskillig forkortet) er fortalt av den verdenskjente evangelist og sjelevinner dr. R. A. Torrey. Han hørte denne tildragelse berettet, men for å få sikkerhet for at den var sannferdig, reiste han til den byen hvor tildragelsen hadde funnet sted. Han fant ut at den var sann, og fikk tildragelsen berettet av bror til Ed Spencer.

Vi gripes sikkert alle av slikt edelmødig høisinn og slik kjærlighet som denne unge mann hadde. Vi beundrer en slik utholdenhet og selvhengivelse. Vi synes det er skrekkelig at menn og kvinner synker i havet, uten at der var noen som kunde redde dem.

På det åndelige område er det også folk som synker. Tusener, millioner av menn og kvinner

synker på syndens uhyggelig stormende hav.

Vi ser de holder på å synke. — Noen går under — og kommer ikke op mere.

Hvad gjør vi for å redde sjelene?

Er vi med i redningsarbeidet? Forsøker vi å redde dem som holder på å synke ned i fortapelsens evige kval?

Eller står vi uvirksomme — likegyldige og ser på dem som er med i arbeidet? Kritiserer barer måten de utfører redningen på kanskje?

For enten er vi med i arbeidet, eller er vi uvirksomme.

Bror — søster, er du med?

Gud være takk for alt som er med å forsøker på å redde sjeler fra syndens hav.

Ser du all nøden og elendigheten der ute? Hører du ropet om hjelp? Du må være åndelig blind og døv om ikke du gjør.

Vi er ikke alle misjonærer eller predikanter. Derfor er vi ikke uten oppgave fra Gud. Vi skal alle være redningsmenn og redningskvinner. Der er noen som trenger å reddes allevegne. Der er noen som må reddes utenfor din strand.

Der har du en anledning. Der er også andre — ja, millioner på millioner — lenger

MISJONS-RØSTEN

Fritt uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomitee og utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adr.: «Misjons-Røsten», Post-box 32, Sarpsborg.

Abonnementpris er: For enkelt nr. 20 øre, kr. 2.00 for halvåret og 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet kan bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adressforandringer, skriftlig opsigelse og betalinger skjes til ovenstående adr.

Til behøuset i Balsfjord

31. L. og A. F., Moss kr. 5.00
 32. To søstre, H. F. E. B., Moss 5.00
 33. Marie Pedersen, Finnmark 5.00
 34. Ingeborg Jacobsen, Finnmark 5.00
 35. Johanne Ytrestøl, Volda 5.00
 36. En br. i Universitetsgaten 20, Oslo. 50.00
 37. H. 5.00
 38. Ruth Skoie, Mandal 8.00
 39. Signe Skoie, Mandal 5.00

Ennu er det langt frem! Gjør nu hvad du kan for å hjelpe vennene i Balsfjord. Et behøus er høist påkrevet og Gud vil rikelig velsigne den som vil være med å reise dette. Hvis du ikke hittil har hatt anledning, så gjør et forsøk idag!

Bladpengene.

Da det enda er noen abonnenter som ikke har innsendt betaling for 1930 må vi be om å få det innsendt snarest. Likeså var vi taknemlig for å få kontingenten for første halvår av 1931. Husk at det er forskuds betaling.

Samtidig vil vi be de abonnenter som ikke får bladet regelmessig å si fra. Det kan lett bli feil i eksp. og vi skal rette på det snarest.

Misjonshelop.

Til Gunhild og Ben. Finstrøm, India er innkommet kr. 75.00 fra O. H.'s testament ved Halvor J. Opsal, Hjartdal.

G. Iversen.

borte, f. eks. i India, i Kina, i Afrika, som må reddes.

Så har noen menn og kvinner fylt med mot og kjærlighet fra Gud funnet vei derut med det frelsende redningstaug: Evangeliet om Jesus Kristus. De er få, svært få, i forhold til det kjempemessige arbeide. De må se på alle dem som synker i elendigheten. De vilde så gjerne hjelpe alle — men mens de er opptatt av å redde én synker tusener — for evig. Krefte svikter også omsider — der må hviles litt, men imens synker igjen tusener. —

Der var en setning i ovenstående beretning som grep mig: «A, om jeg bare kunde ha reddet én til». Dette er ydmykhetens, selvopofrelsens og kjærlighetens språk. Ed Spencer sa ikke som så: «Ja, nu har jeg gjort det godt idag — reddet sytten mennesker». Nei, han tenkte på dem han ikke fikk reddet — de ulykkelige som sank. — «Om jeg bare kunde ha reddet én til.» La os aldri bli opptatt av hvor mange sjeler vi får redde, men alltid sette målet: én til.

Knut A. Høy er.

Hilsen fra Peking.

Peking 22—2—31.

Innerlig kjære venner,
 Guds rike nåde og fred.

Da det nu er temmelig lenge siden vi sendte en hilsen gjennom bladet, vil vi nu benytte anledningen, så vennene bortover får se hvordan vi lever. Pris skje Gud. Han er den samme enn, han er den samme enn, jeg synger det med glede, han er den samme enn.

Kineserne feirer nu sitt nyttår, skjønt Nankingregjeringen har forbudt dem å gjøre det. Men synes sjelden eller aldri de har vært så ivrige som i år, ihvertfall her i Peking. Enten de nu tror de ikke får flere anledninger, og de da skal ta en glimrende avskjed med det hele, eller det er fordi de vil trose sig frem, vet jeg ikke, men jeg har aldri sett folket legge slik liv og begeistring i utførelsen av disse stygge hedenske skikker og avgudstilbedelser som i disse aager.

Imidlertid arbeider også Herren på hjertene. Har ikke hørt om slike herlige seire bortover som just den senere tid. Fra forskjellige steder både i Hopei provins, Shansi, og Shensi har vi hørt om at sjele frelses, og store skarer samles for å lytte til evangeliet. Vi her i Peking har ofte anledning å tale med misjonærer inne fra landet, som kommer hit enten for å handle eller i andre forretninger, og mange av dem har vært så begeistret, og fortalt oss hvordan Gud arbeider blandt dem. O, sier de, vi har bedt og ropt til Gud om vekkelse. men det har sett så håpløst ut, men nu har Gud kommet med vekkelse, de troende har blitt fornyet, har bekjent synden og blitt herlig vel-signet av Gud, og sjele frelses, og vi har det så deilig. Ja dette gleder oss å høre. Ikke alle har kunnet berette om like store seire, men de aller fleste har sagt at de har hatt det særskilt godt i arbeidet i høst og ivinter.

Gud arbeider også blandt oss. I julen var lokalet fylt til trengsel, Gud give det alltid måtte være så. Har bedt til Gud med mange som har sagt de vil følge Jesus, men ikke alle har gjort som Andreas og Johannes, da de kom til Jesus. Det står så skjønt om dem, at de blev hos ham. Men pris skje Gud, det er en liten flokk som har kommet, og har forblitt hos Jesus, og vår stadige bønn er at Gud må få bevare dem og føre dem frem.

Så er det to store fengsler hvor Gud har gitt en åpen dør for evangeliet. Hver lørdag morgen går turen dit, en times vei utenfor byen. Kun en halvtimes tid er det tillatt å holde møte, skal si minuttene er kostbare. Der blir sunget, vidnet og hatt bønnemøte, og syndere frelses, sist lørdag over-gav fire sig til Jesus, så det er en hel liten menighet der. Der sitter ialt elve mordere (kvinner), halvparten er nu freste, flere er kommet siden ihøst.

Nu begynner det å våres, og skal da gå ut i landsbyene for å vidne om Jesus, går ut om morgenen, og har da dagen for oss. Ja slik går tiden, og snart kom-

MISJONS-RØSTEN

Glem — tilgi!

Det somme tider er et lite ord som lyder for mig — helst i stille stunder når sjelen flyver vidt utover jord og på de dypte, dunkle spørsmål grunder, og når de gamle minner dukker frem — da kommer ordet: «Kjære, glem, å glem!»

A glem alt ondt som andre har gjort dig!
 Glem misforståelser du ofte motte!
 Glem hvert et ord — om lite eller stort, som nogen gang dig såret eller støtte!
 Glem og hver gang du urettferdig led når for en sannhetssak du ærlig stred!

Når slik jeg andres handling mot mig ser og ønsker å få glemt de onde minner — jeg må da tilstå at det lite er mot all den skyld som hos mig selv jeg finner. A måtte også det bli helt glemt bort — det onde som jeg selv har andre gjort.

Hvert ubarmhjertig, sårt og syndig ord som jeg ifra et urent hjerte sendte, — de kvasse takker der som lynild fór og inn i andres hjertedyp sig brente, — hvert umildt uttrykk jeg de andre gav — og må det senkes i et glemsels hav!

Når alt blir glemt så godt som det kan bli, du får allikevel en halvveis glede. Om gleden skal bli hel — du må tilgi hvad andre titt har måttet overtrede. Det er ei nok: et liv i glemsels ly — du trenger også kraft til liv på ny.

Din sjel må glemme i forsonlighet, så ingen bitter rot skal op få vinne; ti når du ser det alt i kjærlighet, vil snart det onde av sig selv forsvinne. I kjærlighetens underfulle makt er spiren til det nye livet lagt.

Og derfor må i bønn jeg vende mig til ham som kjærlighetens lov forkynner, og si: «Forlat mig all min synd som jeg forlater dem som imot mig og synder — så alltid jeg den første være må og andres synder tilgi og forstå!»

A, du som din tilgivelse mig gav og dermed kraften til på ny å vandte — la noget av din miskunns store hav bli mig til del i omgang med de andre, så kjærligheten får i hjertet bo og som en fager blomst der inne gro!

G. M.

i «Den unges Venn».

mer Jesus, og vi skal få se ham. Høstens store Herre.

Hjertelig hilsen til alle bladets lesere fra eders søstre i Herren

Inga Johnsen og Signe Pedersen, 80 Hsi Chiao Min Hsiang, Peking, China.

«Blandt Syd-Amerikas indianere»

er tittelen på en ny bok av misjonær Sigurd Grønvold. Han skiller indianernes timelige og åndelige nød, og deres undertrykkelse. Boken som er på 64 sider er trykt på godt papir og har 20 bilder. Deriblandt fotografi av tre kjente misjonærer: Johnsen, Grønvold og Andresen.

ORD FOR DAGEN
 Men du Herre, er en barmhjertig, Gud, langmodig og rik på nåde og sannhet. Salm. 66. 15.

Det evige liv.

Men dette er det evige liv at de kjenner dig, den eneste sanne Gud, og den du utsendte Jesus Kristus.

Nåde — liv — salighet! Disse tre ord har sin oppfyllelse i Jesus Kristus. Kun i ham har vi livet og all vår salighet. Halleluja! Disse ord i Joh. 17, kom for mig, da jeg begynte å skrive. Men dette er det evige liv o. s. v. Ja, i sannhet, han er evighetslivet i oss. (Joh. 17, 23. Ef. 3, 17. 1. Joh. 5, 12). Dette liv kan aldri dø (Rom. 6, 9—10. Apb. 1, 18. Joh. 14, 19), da han selv bor i berøket. (2. Kor. 4, 7). Livet har sitt hjem der (Fil. 2, 13) Underbare liv er Jesu liv.

Han drar foran sine små (Mik. 2, 13) Hvem kan da være imot? (Rom. 8, 31). Endvidere: Han hjemstøker de onde naboer for sin gjenstridighet (Es. 26, 21) m. m. I ham — hos ham har de rettferdige sine hvilekammer (Es. 26, 20. Kol. 3, 3). Alle de hellige er der (5. Mos. 33, 3) I ham er all vår seier. Han er seierfyrtten foran oss (Apenb. 6, 2. kap. 19, 11. kap. 17, 14).

Han er vår vokter (Es. 27, 3). Han beskyrmer oss (Salm. 5, 12). Det er da som våre fiender blir slyngestener under våre føtter (Sak. 9, 16). Det er de rettferdige som er i ham. (Kol. 3, 3). Disse er levende juveler — bestemt for den himmelske kongekrone. utvalgte stener av det levende temple (1. Petr. 2, 5). Disse juveler er verdens lys og jordens salt, og til sist lyser de som solen evindel- og alltid — (Matt. 13, 43). Sml. 1. kor. 15, 41. De hellige bor i solen — Salm. 84, 12. Mal. 4, 2. Det er lystelig for øine å se solen (Petr. 11, 7). Bruden er ren som solen — (Høis. 6, 10 og Matt. 13, 43 m. m.)

Nu stråler mennesket frem som morgenrøden (Høis. 6, 10) og er som det strålende lys, som blir klarere dag for dag. (Ordspr. 1, 18) og lyser som 7 dagers lys — ti deres sår er lægt (Es. 30, 26. kap. 53, 5) Under over alle under, vi er av dem som er i ham — av Herren er dette skjedd, takk og lov!

Det er en glede å oppfriske og minne hverandre om de rettigheter vi har i ham, som vår sjel elsker. Biblens bok, min kjære bok, er fremdeles en dyrebar skatt for min sjel, all ære til Jesus.

Ved Guds nåde kan jeg si som Samuel: Hittil har Herren hjulpet.

I februar var jeg en tur i Oslo, gikk da til Møllergt. 38 for å hilse på mine gamle kjære søsken, og jeg blev med glede mottatt av forstander E. A. Nordquelle. Vi fikk nåde av Herren til å frembære Kristi fulle evangelium til folket. Det blev mottatt med stor taknemlighet, så det var en fryd for oss å se ut det salvede Guds ord til folkemassen som var mått frem møte til møte. Mange sjele søkte Herren. De vilde bli fri fra syndens makt og velde. En meget syk husmor hadde reist flere mil for at bli behandlet etter Jak. 5. Herren Jesus helbredet henne til kropp og sjel — så hun

Da du var ringe i dine egne øine.

Livet er en skole som som vi aldri blir ferdig med. Vi blir aldri utlært så lenge vi lever her tilhuse. Ja, vi har uendelig meget og lære i den hellige bok som kalles Bibelen. Den er en sikker veiviser for oss. Når vi leser de forskjellige beretninger, enten de da fører til det gode eller dårlige, så kan vi høste lærdom av det.

I nattens stille timer kommer budskapet fra Herren til profeten Samuel, og da han utbryster: «Da du var ringe i dine egne øine,» viser det at her må noe ha foregått. Dette skriftord viser både ydmykhet og hovmod, og nesten alle mennesker er mere og mindre utsatt for det samme. Der henger en snare over hvert hode, og dersom ikke Herren får bevare oss, dumper vi op i det samme. Men vi skal ikke være hårde i våre uttalelser. Vi skal i ydmykhet betrakte denne manns skjebne, som står som en advarsel for oss. Herren kjenner både hjertene, tanker og sinn.

Når vi går tilbake til den historiske beretning om Saul, vil vi finne ut fra Sauls egne ord, at han også engang befant sig i en ydmykende stilling. Og det er sant som ordet sier, at hovmod står for fall. Og når et menneske blir hovmodig mangler det ikke på synd. Nå vel. Herren hadde utkåret Saul til konge over Israel. Men han følte sig imidlertid selv ringe til denne store gjerning. Saul var jo sønn av Kis, en av de ringeste i slekten, blandt Benjamins stamme. Men Saul regjerte ikke så mange år før hovmodets tanker grep ham og han vilde handle på egen hånd. Vi skal nu betrakte de budskap som Herren gjennom profeten Samuel hadde pålagt Saul. Dette budskap var at han skulde slå amalekiterne og alt hvad de eiet. Han skulde ikke spare noe, men utrydde ham helt fra jorden, før deres synders skyld. Det var amalekiterne som hadde lagt hindringer i veien for Israel, da de drog op fra Egypten. Men vi finner ut fra beretningen at Saul var uiro og gjenstridig, og det står utrykkelig at gjenstridighet er troldomsynd.

Saul sparte Agog, tok ham til fange, og videre, han sparte det beste kveget og det som var noe verd. Men det dårligste kveget og folket slo han med ban. Vi ser her at det er liten hjelp i og gjø-

re bare litt av Guds vilje og slå av på det andre. Det lar sig ikke gjøre å prute på Herrens befaling. Da optentes Herrens vrede mot Saul. Han tenkte han skulde undra sig og legge skylden på folket og derved lure sig igjennem og si som så at det beste av kveget skal vi ofre for Herren. Men Herren vente sig bort fra Saul, og vilde ikke ha noe mere med ham og gjøre. Saul angret sin synd. Men da var det for sent. Hvor megen velsignelse man går glipp av på grunn av utroskap. Vi vil gjerne forlange av Herren velsignelse og alt mulig, men vi vil nødig gå inn på de betingelser som han setter for oss. Bibelen er full av herlige løfter, men skal disse lofter oppfylles på oss, som han så gjerne vil, så må vi også huske på at for hvert et løfte er det også en betingelse. Saul vilde legge skylden på folket for selv å gå klar. Og således er det også for mange som kommer bort fra Herren. De vil gjerne legge skylden på andre. Men selv om vi er sammen med uærlige og helt igjennem dårlige mennesker så kan vi ikke legge det som grunn for vårt frafall eller sløvhet. Mange tomme undskyldninger vil gjerne menneskene gripe tak i, men det holder aldri for Herren. Det blir bare her i utlendigheten som vi kan gjøre bruk av dette.

Ja, må denne alvorlige og gripende beretning om Saul, som en gang var i Guds vilje og som var den første konge som skulde lede Israel, men mistet sin kongetrone på grunn av utroskap, være oss til lærdom. Skal vi ha makt over våre fiender, så må vi ikke blande oss inn i de ugudeliges gjøremål, til da blir vi maktesløse. Og da vil straks Dalilla utsøge og frarøve oss vår motstandskraft. Dersom vi vil bevare kraften så må vi være på vakt både over de indre og ydre fiender. Djevelen er den Agog som vil legge hindringer i veien for oss i å innta det åndelige Kanaan. Mangre er blitt efter i ørkenen og har vanskelighet på veien. Og mange har lik Israel gått krokveier. Gud hjelpe oss at vi må vandre vårt kall verdig, så det engang må lyde til oss: Vel gjort, du gode og tro tjener.

Gud signe oss alle.

Johan O. Johnsen,

også et tidens tegn, en vederstyggelighet for Herren. Simon, stakkars, blev forargt over at hun skulde forstyrre selskapet. Han tenkte ved sig selv: Var denne en profet, så visste han hvem denne kvinne var. — Det er mange i vår tid som tenker som Simon. — Men Jesus kjente henne.

Les heie beretningen i Luk. 7, og tenk over hvad Jesus sa til Simon. (v. 47). For denne saks skyld, at hennes mange synsener henne forlatt, er det at hun elsker meget; men den hvem litt forlates, elsker litt.

Du soster, du blir vel forarget over mig, at jeg taler om kortklippet hår, eller sportskuer som menn, og de som sminker sig værrer en dummer fra Paris. Men det står skrevet: «Skikk deg ikke lik verden». — Men jeg skal finne troen på jorden, når jeg kommer igjen, sa Jesus en dag. Våk på du som sover, Jesus er såre nær! Les din bibel og se hvad som står om den siste tid. Den ene bror skal forråde den annen til døden. Er det ikke ofte vi ser det i denne tid? Får ikke «j» min vilje, så «v» eder.

En evangelist skulde for en tid tilbake reise til en by hvor det var to forsamlinger. Han kjente begge venneflokkene godt. Da han skulde besøke den ene sa en bror: «Han kan ikke besøke denne, for han kan ikke komme forbi min samvittighet!» — Til denne broder kan jeg kun si: «Menneskebarn, hvem er du som frykter for et menneske, vet du ikke at de fryktaktige skal stå utenfor, eller har du glemt det ord som apostelen sa, at hvis jeg enn tekkes mennesker, kan jeg ikke være Kristi tjener.» — La oss derfor gå utenfor leiren og bære hans vanære. Bærer du hans vanære du som vil være stor? (Judas 11). — Det blev talt meget ilde om mig i de siste par år, men jeg sa: Herren lutrer sine i ildprovns lue, og det er godt, ti der blir gullet rent og ubesmittet. — Snart lyder anskriket: «Brudgommen er her». Har du olje på lampen, broder og søster? Hvad gjør det da om solen har oss brent? Når hytten faller, så får vi kronen. Takk og lov! La oss berede oss, så lenge det heter i dag. Jesus kommer snart. Vær også i rede!

Broderlig hilsen med 1. Joh. 4, 8—21.

Herm. Zeller, Oslo.

Guds ord.

Krysostomus sier: «Å lese i Den hellige skrift er å omgås med Gud. En plante, som vokser på bredden av en flod, omgås vannet ikke bare to eller tre timer i døgnet, men dag og natt. Derfor er en sådan plante rik på blader og full av frukter, selv om intet menneske vanner den, fordi dens røtter drar vannet til sig og meddeler den velsignede virkning til alle plantens deler. På lignende måte går det til, at et menneske, som stadig leser i sin bibel og bor ved dens kilde, selv om han ikke har noen til å forklare sig ordet, dog ved den stadige lesning henter stor velsignelse gjennom sitt indre livs røtter.»

Vær også i rede!

(Forts. fra 1. side). og en halmmadrass. På madrassen lå en halvknak kvinne og begge barna tildekket med tomsekker over sig. Hun var døden nær. Jeg gråt ved dette syn. I teltet under at Jesus gråt over folket og staden. — Vi bolet våre kne og bad til Jesus for den syke. Hun pristet Gud og sa: «Jesus har helbredet mig, både til sjel og legeme!» Jeg ga henne noen penger og sa: «Har Jesus helbredet dig, så stå op, kled dig og kjøp mat til dig og dine barn.» — Jeg har truffet henne også i de senere år og hun har gledet sig i Gud. Hadde jeg holdt mig unna av frykt for smitte, vilde Herren engang krevet denne sjel av min hånd, og hvad så? Jesus gikk inn il Sakkæus og Simon, og med syndere og tolle-

ET GODT SVAR.
Karl og Tom var gode kamerater, og de gikk som oftest i lag fra skolen. En sommerdag da været var sjeldent fint og de kom til Karls hjem, som lå litt utenfor byen, bad Tom om lov til å få være med inn i haven og leke. Men å få være med inn på et deilig kirsebærtré, fullt av herlig frukt.
— Karl, tigget Tom, — gi mig noen kirsebær!
— Nei, Tom, det kan jeg ikke.
— Men hvorfor ikke? Det er jo så mange av dem.
— Far har sagt at jeg ikke må røre dem.
— Men Karl, din far er her jo ikke nu. Forresten, treet er jo fullt av bær, så han merker det ikke.
— Nei, Tom, det mytter ikke. Jeg roer ikke bærerne!
— Å, nu forstår jeg det! Du er bange for å få pryl av din far, sa Tom smilende.
— Nei, Tom, det er ikke pryten jeg er redd for, svarte Karl og rettet sig op. Men jeg er bange for å gjøre min far imot, og derved bedrove ham. Så skulde alle barn tenke!

Der er dem som stor ut og får enn mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom. Ordsp. 11, 24.

- Kina.
- F. O. SHROEDER:
A. Tofner, Sofienberggt. 16, Oslo.
- MARGRETHE DØRUM og HILMA KARLSEN:
Janette Bruu, Welhavensgt. 10, Oslo.
- CHRISTOFRA BRUNDTLAND:
L. Hvidsten, Tyskesmuget, 28, Bergen.
- HELGA LUNDEBY:
J. Lind, Verdegaten 21, Moss.
- RUTH PEDERSEN og ESTHER PETERSEN:
Inkassosjef Th. Wessel, Nordstrand
- JENS FJELD:
K. Aarmo, Ski st.
- OLGA SCHULT:
Gerda Siqveland, Rosenborggt. 1, Oslo.
- ALFHILD BJERVA:
G. Bergh, Youngsgt. 1, Oslo.
- SIGNE PEDERSEN og INGA JOHNSEN:
Th. Wessel, Nordstrand pr. Oslo
- M. PAULSEN og IDA LORENTZEN:
Bidrag kan sendes Misjons-Røsten.
- AGNES og TORKILD RASMUSSEN:
J. Lind, Verlegt. 21, Moss.
- Manchuria.
- MARTIN KVAMME:
Bidrag kan sendes Misjons-Røsten.
- Alaska.
- GUSTAV NYSETER:
Nyseter, Osen pr. Rena.
- Finnmarken.
- OSKAR GAMST, Breivikbotn.
- DEMANDA EILERTSEN, Breivikbotn.
- ASTRID SCHIE, Breivikbotn.
- ANDREAS MATHISEN, V. Jakobselv.
- DOROTHEA KLEM:
Thora Finnerud, Danvik, Drammen.
- KRISTIAN SKIPPERUD:
Anna Thøgersen, Teatergaten 1, Oslo.
- MARTHA HAGA:
Jørgen Monsrud, Harestua.
- Argentina.
- BERGER N. JOHNSEN:
H. H. Sønsete, Otterholdt pr. Bø, Telemark.
- SIGURD GRØNVOLD:
Johan O. Johnsen, Slemmestad.
- Afrika:
- P. EVENSTAD:
Emma Hoel, Parkveien 6, Oslo.
- TOMINE EVENSTAD:
Gartner M. Waide, Ibsenagt. 10, Bergen.
- HILMA HERMANSEN:
O. Krogstad, Solli, Rørlingen.
- INGRID LØKKEN:
Misjonskasserer for «Salen», Oslo.
S. W. Bjertnes, Torshov p. o. Oslo.
- MARGIT HARALDSEN:
Løds Henrik Johansen, Løvenskiold, vei, Lilleaker pr. Oslo.
- HANSINE NESFOSSEN:
Constance Nøstdal, Solheimsgate 40, Bergen.
- MARTHA KVALVAGNES:
Fru Anna Næsdal Sydnessmugl, Bergen.
- MAXIMILIAN HANSEN:
Caspara Solvik, villa Fjordgø, Osnes pr. Heggedal.
- DEN NORSKE KONGOMISJON CHRISTIANSEN:
Erling Syvertsen, Danvik, Drammen
- India:
- DAGMAR ENGSTRØM:
O. Ekorntnes, Jarveien 11, Lilleaker
- ANNA JENSEN:
Amalie Karlsen, V. Porsgr.
- FRANCK DESMOND:
Hardy O. Mossberg, Kreditbank Halden.
- HANS SVENDBERG:
Form. J. Karlsen, Haldens vest Tistedalen pr. Halden.
- B. og GUNHILD FINSTRØM:
Anne Husås, Kviteise, Telemark.
- BORGHILD NORDLI:
Dronningensgt. 20, Narvik Nord Norge.
- DAGMAR JACOBSEN:
Sverre Severinsen, Smittestrøgt, veien 19, Drammen.
- HILDA WERGEDAL:
Jens Jarnes, Passetbæk p. o. Sandvær.
- RACHEL EDVARDSEN:
Kontorist O. Langerud, Numedalbanen, Kongsberg.
- VALBORG FRANDSEN:
Bidrag sendes «Misjons-Røsten».
- Utgit ved en redaksjonskomité «Glommen» trykkeri, Sarpsborg

Me

Til «Misjon» Nåde, Fred, ligthet fra Gud. Så er atter levet i Congo, jul jeg hittil alle de ulempe disse Jesuitter vi nu blitt en net sted, hvor de ha mere fr. jo Bambunda ren først ledet lagt på vårt vi har vært i for vært ute stamme for sted til å o hvor vi viss vilde vi skul to ganger vi stammen hv sen, en ame ca. 3 år. Sis opppe fortalte kommet hv andre steder komme til d het. Han l overkomme Jeg hadde l av disse hø spurte om følge med. Jo gjerne. V over fra B ning av Ba sin den nord me. Bambu stamme hv Kwiifloden striktene l har før ha sydvestlig om Herre vi se å k del. Vi gi stammen dastamme høvdings by. Vi s dingen i s ville vi s deres lan ferdelig i vilde ove skaffe o gjort ren midlertid Det vart så noe v gå til et når de t vann så med det vilde skalle iveri. M sette! l pende e at vi ik dingen vi bar den si Men v Mange neste folkni ke va store